

N:o 99.

Kungl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen angående pension åt tillförordnade brottmålsdomaren i Norrbottens län, vice häradshöfdingen Eskil Stecksén; gifven Stockholms slott den 25 februari 1910.

Under åberopande af bilagda utdrag af statsrådsprotokollet öfver justitiedepartementens ärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härmed föreslå Riksdagen medgifva, att tillförordnade brottmålsdomaren i Norrbottens län, vice häradshöfdingen Eskil Stecksén må från och med månaden näst efter den, hvarunder han frånträdt brottmålsdomarebefattningen, under sin återstående listid åtnjuta från allmänna indragningsstaten en årlig pension af ettusen åttahundra kronor.

Kungl. Maj:t förblifver Riksdagen med all kungl. nåd och ynnest städse välbevågen.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres sjukdom:

GUSTAF ADOLF.

Albert Petersson.

Utdrag af protokollet öfver justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 25 februari 1910.

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern LINDMAN,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena greve TAUBE,
Statsråden: PETERSSON,
 HEDERSTIERNA,
 SWARTZ,
 greve HAMILTON,
 greve EHRENSVÄRD,
 MALM,
 LINDSTRÖM,
 NYLANDER,
 VON SYDOW.

Departementschefen statsrådet Petersson anförde:

»Då jag den 14 sistlidna januari inför Kungl. Maj:t föredrog frågan om reglerandet för år 1911 af utgifterna under riksstatens andra hufvudtitel, förekom till behandling jämväl väckt förslag om ändrade grunder för de i vissa län förordnade brottmålsdomares aflönande (se 1910 års statsverksproposition, andra hufvudtiteln, s. 187—195). Därvid omnämnde jag, att den nuvarande tillförordnade brottmålsdomaren i Norrbottens län, vice häradshöfdingen Eskil Stecksén inkommit med underdånig framställning, att honom måtte beredas pension, men att detta ärende då ännu ej kunde anmälas till afgörande. Sedan vederbörande myndigheter numera blifvit hörda, anhåller jag att få upptaga frågan om pension åt Stecksén.

Stecksén är född den 5 september 1846 och uppnår sålunda under nästkommande år 65 års ålder. Efter aflagd examen till rättegångsverken, antogs han den 19 februari 1872 till extra ordinarie notarie vid Svea hofrätt. Af hofrätten blef Stecksén den 8 december 1873 första gången och sedermera vid flera tillfällen förordnad att förvalta häradshöfdingeämbete, hvarunder han jämväl höll åtskilliga lagtima ting och allmänna tingssammanträden. Sedan han den 1 oktober 1879 utnämnts till vice häradshöfding, innehade han under tiden till år 1887 förordnande såsom extra rådman i Karlstad och uppehöll samtidigt en del sekreterarebefattningar hos stadens kommunala styrelser och delegationer, hvarjämte han utöfvade privat juridisk verksamhet. Under åren 1887—1889 tjänstgjorde Stecksén dels såsom extra tjänsteman hos domänstyrelsen och dels vid protokollet i Svea hofrätt. Från och med den 4 mars 1890 har han, med undantag allenast af smärre ledigheter, på grund af hofrättens årligen förnyade förordnanden uppehållet nu ifrågavarande brottmålsdomarebefattning samt från och med år 1892 tillika befattningen såsom ordförande i gränsetullrätten i Norrbottens län.

Beträffande Steckséns löneförmåner såsom brottmålsdomare torde jag få hänvisa till den redogörelse för brottmålsdomarnas aflöningsförhållanden, som jag den 14 sistlidna januari lämnade. Jag tillåter mig här endast erinra, att dessa tjänstemän hittills icke uppburit fast arfvode utan att storleken af deras årsinkomst varit helt och hållet beroende på myckenheten af det arbete, som af dem under året utförts. Då Stecksén, enligt hvad han uppgifvit, ej fört anteckningar öfver sina inkomster och utgifter såsom brottmålsdomare, har han ej kunnat närmare angifva beloppet af den behållna inkomst, brottmålsdomare-sysslan inbragt, än att densamma kan antagas hafva växlat mellan 4,000 och 2,000 kronor årligen. — Såsom ordförande i gränsetullrätten har Stecksén uppburit årligt arfvode, som till och med år 1904 utgått med 750 kronor, därefter till och med år 1907 med 1,200 kronor och efter sistnämnda år med 2,000 kronor. Pensionsrätt är ej heller med denna befattning förenad.

Såsom skäl för sin begäran om pension har Stecksén anført, att hans arbetskrafter med tilltagande ålder alltmera aftoge och att hans hälsotillstånd i öfrigt försämrades. Af ett vid ansökningen fogadt läkarbetyg inhämtas ock, att Stecksén lider af hjärnblödning med däraf följande svårighet att tala och gå. Med hänsyn till sin inkomst af brottmålsdomarebefattningen och till nuvarande högt uppdrifna lefnadskostnader har Stecksén i sin ansökning beräknat en årlig pension af 3,000 kronor. Han har hemställt, att Kungl. Maj:t täcktes föreslå Riks-

dagen att bevilja ett belopp af 3,000 kronor att till Stecksén såsom brottmålsdomare i Norrbottens län årligen som pension utgå från den 5 september 1911, då hans lefnadsålder uppgått till 65 år.

Öfver Steckséns framställning hafva underdåniga utlåtanden afgifvits af Kungl. Maj:ts befallningshafvande i Norrbottens län, Svea hofrätt och statskontoret.

Kungl. Maj:ts befallningshafvande erinrar till en början, att visserligen de fall, då domhafvandena inom länet påkallat brottmålsdomarens handläggande af brottmål, under de senare åren blifvit allt färre, men att Stecksén tidigare, på 1890-talet och äfven de första åren därefter, flitigt påkallades af domhafvandena och att han då mycket ofta var ute på tjänsteförrättningar och resor såsom brottmålsdomare. Vidare fäster Kungl. Maj:ts befallningshafvande uppmärksamheten därå, att brottmålsdomarebefattningen ej varit vidare inbringande för sin innehafvare, att den, särskildt höst- och vintertid, är jämförelsevis besvärlig i följd af de långa resorna, som utan hänsyn till väderlek eller väglag måste företagas inom det vidsträckta länets obygder, samt att, såvidt Kungl. Maj:ts befallningshafvande hade sig bekant, Stecksén under sin tjänstetid inom länet ej haft annan inkomst än af sina befattningar såsom brottmålsdomare och i gränsetullrätten. Ehuru Stecksén icke hade någon rätt att af statsverket påfordra pension, har Kungl. Maj:ts befallningshafvande likväl funnit starka billighetsskäl tala för att någon pension beredes Stecksén på hans ålderdom. Kungl. Maj:ts befallningshafvande har alltså på det lifligaste tillstyrkt, att afseende må fästas vid Steckséns framställning.

Svea hofrätt har i sitt utlåtande anfört, att, *då*, såvidt hofrätten hade sig bekant, Stecksén under den tid från och med den 4 mars 1890, hvarunder han uppehållit befattningen såsom brottmålsdomare, därmed icke förenat annan syssla än såsom ordförande i gränsetullrätten, samt han sålunda under lång tid ägnat sig uteslutande åt statens tjänst, därvid han ej sällan torde nödgats underkasta sig allvarliga mödor och umbäranden under resor i lappmarkerna, *då* Stecksén icke torde kunnat göra några besparingar af den knappt tillmätta ersättning, han för omförmälda tjänstgöring åtnjutit från statsverket, samt han, enligt hvad Kungl. Maj:ts befallningshafvandes yttrande gäfvade vid handen, icke heller haft någon annan inkomstställa, samt *då* det finge antagas, att Stecksén icke skulle kunna uppehålla sig på ett mindre inkomstbelopp än 1,800 kronor om året, hofrätten tillstyrkte, att Kungl. Maj:t ville för Riksdagen framlägga proposition om beviljande för Stecksén af årlig pension till belopp af 1,800 kronor, att utgå från och med

månaden näst efter den, hvarunder han uppnått en ålder af 65 år, men i händelse Stecksén skulle efter nämnda tid fortfarande innehafva ifrågavarande brottmålsdomarebefattning, från och med månaden näst efter den, hvarunder han frånträdt befattningen.

Statskontoret slutligen har, på grund af hvad i ärendet blifvit upplyst hemställt, att Steckséns ansökning må bifallas på sätt i hofrättens utlåtande föreslagits.

De skäl, hofrätten anfört till stöd för att pension bör beredas Stecksén, synas mig giltiga.

Väl är Steckséns tjänstetid i statens tjänst ej så lång som i allmänhet fordras för att civil tjänst innehafvare må komma i åtnjutande af pension, men, då hans hälsotillstånd ej lär medgifva, att han längre kvarstår å brottmålsdomarebefattningen med dess ganska stora anspråk å innehafvarens fysiska krafter, torde såväl statens intresse som hänsyn till Stecksén kräfva, att pension nu beviljas honom och att pensionsrätten må inträda redan innan han under nästkommande år nått 65 års ålder.

Hvad angår pensionens storlek kan jag ej finna det af hofrätten och statskontoret förordade beloppet — 1,800 kronor om året — för högt. Antager man, att Stecksén af brottmålsdomarebefattningen haft en årlig inkomst af i medeltal 3,000 kronor, komme pensionsbeloppet att häraf utgöra ej fullt två tredjedelar, och på mindre årsinkomst lär det, såsom hofrätten erinrat, icke vara för Stecksén möjligt att uppehålla sig.

Här må jämväl erinras, att den andra ännu bestående brottmålsdomarebefattningen — i Jämtlands län — med innevarande års utgång torde blifva indragen, hvarvid icke kan ifrågakomma att åt befattningens nuvarande innehafvare bereda pension, och att, om än enligt min mening den befattning, Stecksén nu innehar, ännu någon tid bör bibehållas, dock äfven denna i följd af ändrade förhållanden ganska snart lär kunna indragas.

Jag anser mig böra hemställa, att Kungl. Maj:t ville föreslå Riksdagen medgifva, att tillförordnade brottmålsdomaren i Norrbottens län, vice härads höfdingen Eskil Stecksén må från och med månaden näst efter den, hvarunder han frånträdt brottmålsdomarebefattningen, under sin återstående listtid åtnjuta från allmänna indragningsstaten en årlig pension af ettusen åttahundra kronor.»

Till föredragandens, af statsrådets öfriga ledamöter biträdda hemställen tacktes Hans Kungl. Höghet

Kronprinsen-Regenten lämna bifall; och skulle nådig proposition af den lydelse, bilagan vid detta protokoll utvisar, till Riksdagen aflåtas.

Ur protokollet:
Witus Nyman.